

РЕШЕНИЕ

№ 7200

гр. София, 02.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 05.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Цветанка Паунова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **9006** по описа за **2021** година докладвано от съдия Евгения Иванова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ Софийска област срещу Решение от 29.10.2020 г., постановено по НАХД № 8208/2018 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 14 състав, с което е отменено Наказателно постановление № 23-002123/20.02.2018 г., издадено от касатора, с което на [фирма], ЕИК[ЕИК] на основание чл. 414, ал. 3 КТ е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лв. за нарушение на чл. 63, ал. 2 от с.з.

В касационната жалба е изложено становище за неправилност на въззивното решение, поради нарушение на материалния закон. Твърди се, че неправилно СРС е приел процесното нарушение за маловажно такова, по смисъла на чл. 28 ЗАНН. Изложени са доводи, че нормата на чл. 415в КТ се явява специална по отношение на чл. 28 ЗАНН, поради което нарушението на чл. 63, ал. 2 КТ не може да се приеме за маловажно такова. Иск се отменя на въззивното решение и потвърждаване на процесното наказателно постановление.

В съдебно заседание касаторът е представляван от упълномощен юрисконсулт, който поддържа жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – [фирма], не е представляван и не е заявил становище по жалбата.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА излага становище за неправилност на въззивното решение.

След като се запозна с обжалваното съдебно определение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, в настоящият си състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Настоящият съдебен състав намира, че въззивният съд правилно е установил фактическата обстановка в конкретния случай. Изводите досежно фактите по делото в пълна степен се подкрепят от събрания доказателствен материал. Преценката за правилност и за безспорна установеност на фактите от значение за предмета на настоящото производство почива на правилна правна интерпретация на събрания в хода на съдебното следствие пред въззивната инстанция доказателствен материал. Настоящият съдебен състав споделя установената от СРС фактическа обстановка, поради което счита, че не е нужно да я преповтаря.

Решението е валидно и допустимо, като при постановяването му не са допуснати процесуални нарушения обуславящи отмяната му. От процесуална и материална гледна точка същото е законосъобразно и не се констатира наличие на касационни основания по чл. 348, ал. 1 от НПК. Съдът подробно е изследвал развитието на административнонаказателното производство и е достигнал правилни изводи, че в хода му не са допуснати съществени процесуални нарушения. Правилен е извода, че съставения АУАН, както и издаденото въз основана него НП имат необходимото по закон съдържание, като са спазени давностните срокове по чл. 34 ЗАНН. Съдът подробно е анализирал събрания в хода на съдебното следствие доказателствен материал и е изложил в достатъчна степен мотиви по отношение на въпроса кои доказателства се кредитират с доверие и кои не.

За да отмени процесното наказателно постановление съдът е приел, че деянието не притежава основна характеристика, определяща го като нарушение, а именно обществена опасност на деянието. Решението е правилно като резултат. Не се споделя довода на съда, че в случая липсва обществена опасност на деянието, тъй като процесното нарушение е формално такова, не се изисква настъпването на вредни последици за съставомерността му, а обществената опасност в случая се изразява в застрашаване на обществените отношения, регламентиращи законосъобразното развитие на трудовото правоотношение и охраняващи правата на работника или служителя. Действително, според приложения график на 28.12.2017 г. работника е следвало да бъде на работа от 11 часа, а уведомлението от НАП е върнато в 11:37 часа, т.е. 37 минути след началото на работния ден на работника. Според касационния състав нарушението обаче не е безспорно доказано. Действително уведомлението е върнато 37 минути след началото на работния ден според представения график, но не е доказано, че работникът действително е започнал работа на посочената дата в 11 часа. Установява се, че трудовия договор е сключен на 28.12.2017 г. като е отбелязано и че същият е постъпил на тази дата. Разпоредбата на чл. 63, ал. 2 забранява на

работодателя да допуска до работа работника или служителя, преди да му предостави документите по ал. 1. В конкретния случай не е доказано, че работникът е допуснат до работа преди връчването на документите, независимо, че по график работното му време е следвало да започне 37 минути преди връщането на уведомлението. В приложния трудов договор не е отбелязано в колко часа е постъпил на работа работника. Дори да се приеме, че В. А. се е явила в 11 часа, според утвърдения график, то на същата следва да са ѝ били представени другите документи по ал. 1 (съдът намира това за доказано, тъй като липсва твърдение, за извършени други нарушения от работодателя и не са представени доказателства, че дружеството е било санкционирано за непредставяне на някой от другите документи). Освен технологичното време, необходимо за подписване на документите, с оглед естеството на работата се предполага, че на работника е проведен някакъв първоначален инструктаж. В тази връзка недоказано е твърдението, че В. А. е била допусната до работа преди да са ѝ връчени всички документи по чл. 63, ал. 1 КТ и в частност уведомлението до НАП. Твърдението за извършено нарушение се основава единствено на представения график, без да е изследвано в колко часа реално е била допусната до работа В. А..

Изложените в касационната жалба доводи, макар и верни – чл. 415в се явява специален по отношение на чл. 28 ЗАНН, поради което по силата на правилото *lex specialis derogat legi generali*, чл. 28 КТ се явява неприложим по отношение нарушения на трудовото законодателство, са неотнормими към мотивите на съда, тъй като СРС не се е позовал на общата разпоредба, а е изложил мотиви, че извършеното не представлява нарушение по смисъла на чл. 6 ЗАНН, тъй като липсвала обществена опасност на деянието. Този извод на съда не се споделя напълно от касационната инстанция, тъй като според определението за административно нарушение по смисъла на чл. 6 ЗАНН „административно нарушение“ е това деяние (действие или бездействие), което нарушава установения ред на държавното управление, извършено е виновно и е обявено за наказуемо с административно наказание, налагано по административен ред. Тук, за разлика от определението за „престъпление“ по чл. 9, ал. 1 НК, законодателят не е извел обществената опасност на деянието като съществен признак/елемент, който да обуслови наличието или не на административно нарушение. Достатъчно е действието, респ. бездействието да нарушава установения ред на държавно управление, да е извършено виновно и да е обявено за наказуемо с административно наказание по чл. 13 ЗАНН, налагано по административен ред. Обществената опасност обаче не е изцяло неприсъща за нарушенията, тъй като чл. 11 ЗАНН препраща към НК по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита. Разпоредбата на чл. 28 предвижда хипотези на маловажни нарушения, което пък от своя страна и по силата на чл. 11 ЗАНН касае „маловажни“ нарушения по смисъла на чл. 93, т. 9 НК, където законодателят е използвал обществената опасност на деянието, като качествен критерий за наличието или липсата на маловажен случай.

По тези съображения решението на СРС се явява правилно като краен резултат, поради което следва да бъде оставено в сила, а жалбата да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 29.10.2020 г., постановено по НАХД № 8208/2018г., по

описа на Софийски районен съд, НО, 14 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.